

Ca-Nostra

*** ANY SISE.—NÚM. 269 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 26 JORIOL 1915 ***

GROSSERÍA D'ESPERIT

La pseudo-il·lustració democràtica destruint moltes coses. Entre elles la verdadera cultura popular, qui es obra exclusiva de la tradició, l'equilibri de les ànimes, l'idealitat, l'instint poètic, la delicadesa de les gents senzilles.

El poble es sempre infantil, i en això està justament la seva excel·lència: perquè l'infant es en el fons superior al home, l'home val sobre tot, com deia son pare en Maragall, per lo que conserva l'infant. La predilecció de Jesús pels infants en dona testimoni.

Aquesta infantilitat del poble, l'il·lustració democràtica no la mata, sino que el corromp, la vicia i la malmet grossement. Fa del poble un infant mal-criat, sense ingenuïtat, sense puresa, plè de presumpció i de defectes i vicis de persona gran.

La grossería del poble deseducat per la democràcia apareix clara en l'actitut que guarda enfront de la Religió. El poble humil, tradicional, culte, sent instintivament la grandesa d'aquesta, el respecte a les coses altes, l'excel·lència del sacrifici, la bellesa del culte i de les festes cristianes, que son per ell una font de poesia i de goig pacificador. El poble *democratisat* té l'ànima eixuta; es insensible a tot això, com un sord a una musica. I, com no té humilitat, se'n fieu de lo que no pot comprendre. Fa parlar dels capellans, demana perquè serveixen els frares!...

En aquesta sola pregunta, en aquesta incapacitat de sentir l'alta, de apreciar la virtut i la trascendencia social de la vida contemplativa, se manifesta la reculada immensa del seu esperit. Cercar l'utilitat, l'utilitat petita i material, l'única als ulls de molts, en la vida d'un místic! Posarlo per devall un adorador de paraigos! Això es geuninament vençat i democràtic.

La món anirà amb tots els avenços i les millors conquestades el pobre esperit

humà, si així li tallen les ales?

L'home qui ja ha averiguat,—ell, un ferrer, un sabater o un mosso de cafè,—que la Religió es una mentida, que'ls frares son uns ganduls i el culte una moxiganga, fa vertaderament més por que un bárbar. Masses d'homes així son un perill positiu per la civilisació: podrien realment comprometre-la i fer tornar el món enrera, com una força estúpida.

Amb el seu bast progrés sense ideal desolarien la terra arrasant tota flor qui la perfuma.

Iv.

DISTRACCIÓ

¿Per hont passa?—per la plassa...

¿Per hont vola?—per l'escola...

lluny del llibre, lluny del plech;

ab sonar de tamborino

y ab aletes de borino

torbadores del sosseh.

Es l'axám d'idées loques
que vola, com les miloques,
y crida, com els ciurells,
y rebruny, com les predades,
y s'enfila a les teulades
per trobarhi nius d'aucells.

Y quant passa per la plassa,
y quant vola per l'escola,
tot s'axampia dins l'espay.
Les hores riuen xalestes
ab mil músiques y festes
qu'al mon no hi arrenen may.

Y entre les hores qui s'alsen,
blanques hores qui s'alcalen
com entenes de molí,
revola una pols deurada
que per l'aire es emportada
en fantástich remolí.

¿Per hont passa?—per la plassa...

¿Per hont vola?—per l'escola...

mes la ratxa que passá,

escampá llevó exquisida
d'anyorances, dins la vida.
qu' ab el temps germinará.

MARIA ANTONIA SALVA

Feim nostra aquest article de LA VEU DE CATALUNYA qui marca una sana orientació en l'art religiós que tant de bò vegem molt prompte seguida dins totes les terres catalanes, inclús Mallorca.

LA CUGULA

Copiem d'una de les darreres edicions del nostre confrare «El Correo Catalán»:

«Està colocándose la instalación eléctrica en la iglesia de Santa María del Mar. Fuera de desear, y así lo esperamos, que no se prodigará la luz en demasía COMO OCURRE A VECES EN CASOS SEMEJANTES, procurando que la electricidad no desdiga de la religiosidad que siempre debe informar el templo cristiano.

»Se nos ocurre advertir lo que dejamos apuntado por cuanto, aunque no siendo muy partidarios de la electricidad en la iglesia en sustitución de la cera, por lo menos ya que esto se impone se tenga en cuenta, como recomendamos a quien se encuentre en análogas circunstancias, las leyes del buen gusto, que pueden favorecer mucho en lo que se refiere a lo belleza del templo en su interior.»

No cal dir si suscribim les paraules del confrare, plenes, en aquest cas, de autoritat excepcional, com a brollades d'una rotativa gairebé batejada, confirmada i ordenada «in sacris»

Es realment intolerable la pruija de degradació de les nostres iglesies que impera entre els més obligats a preservar-les de banalitat. L'un dia plantifiquen una fatxada dolenta «per se» i per lo inadequada, a la catedral, talmant com una careta profana. L'altre, hi afegeixen un cimbori tan malhaurat que'l pobre capitular encarregat de perpetuar-ne les lloances en una làpida commemorativa, no més pogué explicarli—donant prova d'agudisim ingeni—el calificatiu d'«altíssim». L'altre és un monument de Setmana Santa digne de qualsevol oratori de monges cursis, que la discreció i la munificencia del Prelat, no deixá esposar per segona vegada, fent present

al capítol d'un altre realment acceptable. Un altre dia són les lluminaries d'envelat a que's refereix, amb tan cristiana rectitud de criteri, el confrare. Un altre, finalment, són l'escamoteig d'altars antics, la truncada d'arestes, i, més que res, el gradual i despietat emblanquiment de capelles laterals, a manera de penetració pacífica del mal gust, per preparar i aconseguir de sorpresa, la destrucció d'un dels majors encisos de la Seu de barcelonina, el de la llum, el de les ombres, el de l'augusta palina secular.

No val a dir que aquestes facecies responen a un mal gust general, a una lesió de la època. No val a dir-ho perquè una cosa és construir coses dolentes i fer torretes de pasticeria a Valcarca i monuments geològics a la plaça del Teatre i enfarfegar palaus i fatxades, altra molt més greu, destruir, irreparablement, lo vell indiscutible i indiscutit. No val a dir-ho, tampoc, perquè una cosa és el mal gust d'un capítol demagògic, d'un burguès o d'un «americano» qui's refia candidament del primer mestre d'obres que li vé a mans, i altre molt més digne de blasme el d'homes amb gracia d'estat, el de cenacles aristocràtics, per dir-ho aixís, als qui no caldria, per respectar els grans monuments del nostre art religiós, més que una petita guspira de pur sentiment cristià.

Sembla, talment, com si el Maligne, no content de caçar i de robar ànimes a Crist, dut pel seu odi verament isaciabla, s'entreté, també, en sembrar la cugula mundanal en les cases de Deu en el temple del Senyor. No pot tancar les portelles del Sagrari, però l'envoita d'una veritable cohort numídica de bonbetes elèctriques i de floracions de quincalla. Per això, si aquesta follia s'accentua gaire més, arribarà un dia que'ls fidels dubtarem, a l'anar a Missa, si som dins una iglesia catòlica o dins un temple masònic fet i adornat paròdicament per aquell pobre diable que alguns anomenen simi de Crist.

I consti que aquesta catalinaria no va adreçada contra el projecte que s'està realitzant a la bellíssima iglesia de Santa Maria del Mar, tan saviament conservada i restaurada, fins ara, pels qui en tenen la cura. Hem prèns ocasió, no més, de la nova, per a censurar un mal crònic i massa estès. No sabem, encara, que seràn les lluminaries que'ns anuncien; però, de totes maneres, si no's redueixen a substituir els becs de gas habituals i tolerables, que hi hà per certs reconcs propicis a les obcenitats sacrilegues, molt hem de tèmer d'una reforma que, pel cap baix, serà un mal menor, perquè la electricitat quasi mai està bé a la casa de Deu i menys a les iglesies gòtiques i menys a les senzilles iglesies catalanes.

Comprenem que les autoritats eclesiàstiques, encara que entenguessin en tot, no duen ni poden ocupar-se de tot; sabem que, quasi sempre aquests pecats contra l'art cristià, constitueixen, ensemps, una desobediència, subreptícia o nó, a les ordres dels superiors. Però, no podem ni volem continuar impassibles davant d'aquesta mena de mercaders que pretenen convertir definitivament

el temple en una botiga o en un cine cosmopolític. Cridarem i cridarem fort i, si cal, intervindrem en la forma més eficaç possible. Les joventuts catòliques de totes les regions catalanes, sense distincions polítiques ni diferències socials de cap mena, caldrà que's coaliguin per a ensenyar el bon gust i el veritable sentit cristià als que, tot dilapidant el nostre patrimoni arqueològic, ens titllen tot sovint de modernistes.

D'aquesta manera, si d'aquí cinquanta o cent o doscents anys les gèneres successives i més il·lustrades que les d'avui bescanten la nostra època i critiquen duríssimament la crisi de l'art i del sentiment piados dels nostres catòlics més vistosos, podràn, al menys, fer alguna excepció i reconèixer que l'estigma del seu menyspreu i de la seva riota no ha de caure sobre l'Iglesia de Deu, ni sobre la renaixença Nacionalitat Catalana, sinó sobre aquestes personalitats entorpidores que venen a ser el teixit adipós de tots els organismes titànics.

Una petita minoria salvarà l'honor de la col·lectivitat, una petita minoria que sab que si «l'home fa la casa i la casa fa l'home» en cert sentit «l'iglesia fa el temple i el temple fa l'iglesia». — Cal recordar no més els justíssims atacs que contra el protestantisme es dirigeixen i basant-se en la configuració, reveladora de marca d'esperit, de les capelles evangèliques. —

Algú dirà que aquesta apologètica basada en les excepcions és ben poca cosa. Però podrà redargüir-se que l'Iglesia de Crist és una selecció, que'ls cristians són els homes més naturals, però resulten, també, els més excepcional; que, si molts són els cridats, són pocs els escullits.

PUCK.

PICOTAZOS

Pues, señores, está visto que, en esta España bendita, donde el extranjero vé en cada hombre, un *manflorita*, hay también, hombres de nervio y de viril energía, capaces de enamorarse, como una tonta *perdía*, de una vieja descocada y sin fuego en la pupila, aunque esta tenga, más pelos en la cara, que un gorila. Véase, sino, por este relato sensacional que, de un diario monárquico, de inocencia celestial, copio, para a mis lectores regalar, con la sabrosa pimienta, que se desprende, de esta aventura amorosa. «Duelo a muerte entre un García y un cojo desgachado» se titula del diario el relato mencionado: Y dice así: «Desde ha días, los diarios extranjeros, (que dicho sea de paso,

son todos muy embusteros) se ocupan, con insistencia, belicosa-mosquitera, de hombres que son, *honra y gloria* de esta España zandunguera. Según los dichos diarios, dos señores, (blasonado uno de ellos) se disputan, con furor inusitado, las miradas y favores de una artista... (melquiadana) que ha cambiado, los humildes trajes de republicana que vestía, cuando airosa cantaba la Marsellesa, por los lujosos vestidos, de monárquica traviesa. Dícese, que estos señores, cuyos nombres me reservo, son hombres de mucho bulto y de luminoso verbo; que se traen los dos lo suyo y algo más; que uno cojea por *mor* de su travesura; y el otro (¡virgen!)... ¡renquea!... También se afirma, que el cojo, casi, casi, es millonario, (lo que no impide que tema seriamente a su adversario); que el otro, *prieto* es... de carnes y hombre de mucho saber y que por esto confía al que cojea, vencer. Los dos, de la «*Melquiadana*», que afirmo es más ambiciosa, más cobista y bullanguera, que jóven, noble y hermosa, se han prendado, y sus caricias se disputan con tesón... claro es, que, la Melquiadana, cederá su corazón, al que más *blancas* la ofrezca; pues todos saben y es *vero*, que estas *mujeres* no quieren a nadie, más, que al dinero... Que esos señores la ofrezcan una o dos bolsas repletas de relucientes escudos y de brillantes pesetas, y verán que pronto ablandan el corazón de esa esquiva, que con sus actos demuestra ser, una *viva*, muy *viva*!... Así termina, lectores, del periódico el relato: ahora dígame: ¿de veras les gusta a ustedes el plato?...

BUSTAMANTE D'ACEVER

Carcel de Inca 14-7-913

SOBRE LA SUPRESSIÓ DE CONSUMS

El temps que se discutia i aprovava la Llei de supressió de consums ja hi hagué forta opinió en contra ella. L'intenció del Govern que presidia Canalejas era beneficiar els pobres amb l'abarratament de les subsistències; però aleshores ja's preveia que després d'afaxugar el poble baix una arruxada d'arbitris i recàrrecs, els queviures no deva-

arien gens ni mica: com efectivament ha succeït, i com ha confessat el mateix Govern liberal per boca d'en Romanones, que ha dit que la cosa no marxava i que se tenia que reformar aquesta Llei, qu'encara en molts de llocs no s'es posada en pràctica.

Pero... aon se sent més el trastorn d'aquest nou impost, es an els pobles petits, aont els arbitris treuen poc i els possats sobre'ls espectacles públics, que a les grans ciutats donen grossos rendiments, no donen per fer cantar un sego, veent-se obligats a acudir al repartiment vecinal; repartiment que surt més deficient que'l que havia abans.

Els partidaris de la supressió, diuen que'ls repartiments que se fan sobre sa nova Llei tenen més basse per esser justs i equitatius, que no'n lo procediment que se seguia en la Llei de consums.

An això hi ha molt que dir, perque en bastants de casos aquestes basses son facticis i falses, i ja's sab: en qualsevol orde de coses, quand se parteix de mal principi, com més la lògica se vol seguir més se cau en l'error i confusió.

Vegent-ne alguns exemples de la qüestió que nos ocupa.

En Bernat i en Pere exergexen la mateixa indústria. La Comissió acotadora els estima 200 duros de benefici, a tot dos iguals perque compten en los metexos medis de producció. Seguint el valor dels números els comptes son ben redons, an el 10 per 100, los toca pagar 20 duros per hom. Mes... aqueix dos industrials tenguent la mateixa producció son diferents un de s'altra per trebar en circumstancies ben distintes.

En Bernat ha establert el seu negoci, demunt la pobresa i confiança; de tot el cabal que té fa cars interesos, paga lloguer de casa, mantén familia numerosa i sovint té malalties a casa i altres soscaires. En Pere, al contrari, son pare li dexà la botiga ja arrencada, corre demunt els seus diners, no pig lloguer de casa, es desxondit i sortat i sempre les coses li van be.

En Bernat, a pesar del seu negoci aparent, es un pobre que si liquidava quedaria ben misserable. En Pere, viu desaogat; es un petit senyor, que pot tirar més pessetes qu'en Pere cèntims. Dues produccions iguals i dues fortunes diferents obtengudes en sos metexos medis; però com la producció es sa basse paguen igual cuota.

Mes si se compara una petita indústria amb qualque propietari medià; que viu de lo seu, llevors encara se veu més la desigualtat de tribut, segons les forces de cada qual.

La Comissió acotadora en lo antic procediment solia mirar la riquesa de diferent manera que a nostro concepte era mes acertat. Examinava la cosa a vista d'ausell, formant-se un concepte general de les circumstancies que travessava la familia. En les poblacions petites aont tothom se coneix, si la conciencia presidia la Comissió, i les passions polítiques callaven, se solien prescriure les cuotas en bastanta justicia. Mes ara amb aquestes bones de basses, els números no tenen gens ni mica de conciencia. A pesar de

la bona intenció de sa Junta, dos i dos son quatre, els beneficis los treuen nets. Què atraços de familia... què *pobresa exterior*... què crisis industrial... res d'això se té'n compte per restar an els 200 duros d'utilitats de qu'abans par'ávem.

Per això es sortida aquesta desigualtat llastimosa: que molts de proletaris paguen tant com families acomodades, i aquestes tant o més que cases plenes de tot; això tenguent en compta la riquesa que cada hu té dins el terme municipal. Si a nostros ens donassen permis per publicar la llista del repartiment d'Inca en les seues cuotes, se veuria que, la Llei de supressió feta per beneficiar els pobres, fa du la post an el forn a la majoria d'ells.

Ji sé que la Junta acotadora s'escusará dient que la seua labor está fundada sobre basses i números; però el poble poria contestar: ¡Malades basses i números que no s'acomoden a la justicia i a la força i positiva de cada qual!

Daniel

PUBLICACIONES REBUDES

Amb ocasió del Congrés Cataquista de Valladolid, la Llibreria Subirana de Barcelona ha publicat un follet titulat *Repertori bibliogràfic de cataquística*, que consideram de gran utilitat p'el gran número de títols que conté. La casa Subirana enviarà gratis aqueix repertori a tots els nostros subscriptors que le hi demanin.

A la Ciutat de Vich han aecada una creu a un enfrau anomenat *col'formich* per suscipció popular i per iniciativa de la «Gazeta Montanesa» en memoria de les víctimes que foren afusellades durant la guerra civil de 1974. La Comissió eczecutora d'aqueix monument, també ha publicat un apúscol, que ha tengut a be enviar-nos dos exemplars, aon fa la relació històrica d'aquell dies de dol per Vich, per perpetuar la memoria dels pobres difunts i també per esvaire la llegenda de difunació que s'havia estesa per disculpar sos matadors.

El laboriós i intel·ligent Mestre Nacional de Lluvi, D. Juan Vidal, ha donat a llum un'altra llibret que serà molt útil per tothom. Una nova reducció de kilos a quintars, arroves i lliures. Devant posa unes regles per ensenyar a fer els comptes i du la novetat pràctica, que, seguit de cada reducció, hi ha una cassilla, aon se pot anotar el nom del comprador o venedor, la feixa en que se va fer la barrina; i així fa'l doble servici de comptes i de llibret de notes.

En tenim existencia a nostra Llibreria.

El Setmanari *Luch major* dins una plana tota orlada ha consensat a publicar una secció que honra el Cura-Párroco i Cléro d'aquella important població. Se titula: «Vida Parroquial».

FESTEJOS que en honor de los santos patronos Abdón y Senen se celebrarán en esta ciudad los días 29, 30 y 31 de los corrientes.

Día 29.—A las 2 repique general de campanas.

A las 4 y media, en la Plaza de Toros se lidiarán cuatro becerros de San San Martí por aficionados de esta ciudad.

Por la noche, en la Iglesia Parroquial solemnidades completas y a su salida la clásica «Revetla» y a las diez música y suelta de globos.

Día 30.—A las 10 Oficio Mayor, corriendo el panegirico a cargo del Reverendo Cura-Párroco de Santa María D. Francisco Rayó.

A las 12 carreras en el Cos.

A las 4 procesion y enseguida baile al estilo del país por las calles de la ciudad.

A las 9 y media de la noche música y en la Plaza de Oriente se disparará un bonito castillo de fuegos artificiales.

Día 31.—A las 5 de la tarde cucañas en la Plazuela de la Iglesia y a las nueve y media de la noche música, globos y otro castillo de fuegos artificiales en la Plaza del Mercado.

Inca 22 Julio 1915

LA COMISIÓN.

Noves d'Inca

SALUT PÚBLICA.—La mort s'es rescabalada de les bones sanifats qu'entany hi va haver a Inca. Durant aquesta mesada hi ha hagudes bastantes malalties particularment de gent axacosa que han dexada aquesta vida de patiment i de llàgrimes. Els infants han passat per lloc estret i pocs haurán estat els dies que no n'hagen morts un o dos de malalties propis de s'infancia.

PEL MALAIT JOC.—Dijous que vé, dia 31, se veurán asseguts al banquet de la Audiencia de Palma, els 12 jugadors qu'entany en meteix dijous foren agafats jugant an el café Colom de la plaça de la Iglesia.

Apropòsit d'això, tenim la satisfacció de comunicar a nostros llegidors, que a Inca ara apenes se juga, degut a la gestió del Sr. Jutge D. Francesc de Paula Caplin.

Si aqueix Senyor no feia altra obra bona dins Inca que aturar el joc, els inqueros tendrien molt que agrair-li moral i materialment.

EL NOU REPARTIMENT.—Així com se va coneguent el repartiment del nou impost en substitució del de consum, se van augmentant els comentaris per tot arreu favorables o desfavorables a la cosa, segons ne surtin perjudiciats o favorits els comentaristes.

La veu que més se dexa sentir es la dels perjudicats per haver-hi grosses diferencies de les cuotas d'enguany a la del consum d'anys anteriors. N'hi ha que los toca pagar el 100 per 100 més

que abans, i del 50 60 i 70 per 100 son moltíssims. Sobre tot se troba que les indústries estan carregadíssimes.

La Llei de supressió de consums feta per un govern lliberal, que's diu democrata—se repeteix sovint—se deia i era de creure que seria beneficosa pel pobre, i ara resulta que la majoria dels pobres ne surten perjudicats amb la cuota que han passada demunt el jornal personal, fins i tot demunt el del més misserable dels obrers.

De lo qu'hem sentides moltes quexes es que no s'hagen passades papeletes a domicili contenguent els diferents conceptes del impost, ja qu'era una cosa nova i que la gent n'estava dejuna i necessitava enterar-se a pedres menudes. I no es tan sols això, sino que sols han donat quinze dies per enterarse del repartiment i fer les reclamacions que sien del cas, quant la Comissió ha necessitat mitx any per fer-lo.

Noltros sentides les quexes de molts de contribuents, mos creim representar l'opinió del poble, al suplicar al Sr. Batle que se digni proposar a l'Ajuntament quinze dies de pròrrega, perque la gent tenga temps d'enterar-se millor de la qüestió que ha mogut tant de rebumbori.

GROSSARÍA QUE NO TÉ NOM.
—Dilluns dematí se donà part a la policia que dins sa Font veia ehi havien tirat dos cans i qu'encara n'hi havia un que grinyolava.

En vista d'aquesta endemesa el Sr. Batle donà orde de desvià s'aigo qu'anava dins el depòsit de sa font de sa Canaleta que serveix per beure el públic, i se donàs an els abeuradors del bestia.

Trets els cans, s'es treta tota s'aigo de sa Font veia i s'han passades les barreres que proposà el Sr. Truyol an el Consistori.

¿No es vè, estimats llegidors, això de tirar cans dins s'aigo que han de beure els cristians es un rasgo de *cultura popular*?

ESTÁTUES DELS SANTS PATRONS.—Amb motiu de la festa de San Abdón i Sant Sennen, se son trasladades les seues imatges de la capella del Sant Cristó, qu'está tapada a causa de les obres que s'hi fan, a l'altar Major, colcant-les entre les columnes, una al costat de Sant Miquel i s'altre de Sant Gabriel.

ACTES RELIGIOSOS.—A la igle-

sia de San Domingo, dia 27, durant la missa de les 7, se comensarà una novena cantada en preparació a la festa del Titular, el meteix Sant Domingo. Els dies festius se farà a les 7 i mitja.

Per la festa del dia 4 d'Agost, predicarà Mossen Antoni Sanxo, catedratic del Seminari consiliar.

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Mestre Llorens Durán, germà de nostro Director, i la seua esposa Catalina, ploren la pèrdua de sa fillona Beleta que a l'edat de quinze mesos ha volat al cel.

El meteix sentiment afligeix el cor de Mestre Jaume Ferrer i sa Mestresa Margalida Prats en sa mort del nin Toniet de dos anys.

Bons amics! vos acompanyám amb el sentiment; pero aconsolau-vos i no ploureu sobre les flors virginals que'l Bon Jesús ha trasplantades als jardins de la Gloria.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

		Pesetes
Bessó	a	140'00 el quintá.
Btat	a	19'00 la cortera.
Xexa	a	19'50 id.
Sivada	a	10'50 id.
id. forastera	a	10'00 id.

Almacenes Montaner

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

= PALMA =

Pañería, Sastrería, Noveades para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería Confección de blanco Géneros de punto, Estatuaría Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortinajes

LOS MÁS IMPORTANTES DE LAS BALEARES
GRANDES

ALMACENES SAN JOSÉ

DE

IGNACIO FIGUEROLA

CENTRAL: Brondo, 7, 9 y 11—Esquina Borne. 118—PALMA
SUCURSALES: JAIME II, 59 y 61 esquina VICENTE MUT—
BINISALEM calle TRUCH—LA PUEBLA calle MAYOR, 58—
NCA, PLAZA IGLESIA, PALMER.

SASTRERIA. CAMISERIA, CONFECCIONES

Equipos para novios—Corbatería—Bisutería—Mercería—Sedería—
Lanería—Alfombras—Lencería—Géneros de punto—Cortinajes.

OBJETOS PARA REGALOS = = PRECIO FJO

Aviso Se alquila la casa número 33 de la calle Muntanera de esta ciudad.

Para informes dirigirse á D. Miguel Pujadas.—Abogado.

LLIBRERIA

d'EN MIQUEL DURÁN

CARRÉ DE LA MURTA 5.—INCA

SECCIO RECREATIVA

Tenim les POESIES dels autors mallorquins sigüents: de Mosen Riber, d'En Ferrà, (Pare), d'En Tous i Marolo, d'En Penya, (Pare), d'En Mulet i Reinés, de Mossen Miquel Gayá, d'En Garcia Rover, de N'Antonia M^a. Salvá, d'En Gelabert i Cano, d'En Maragall, (autor catalá).

Poetes Balears del sigle XIX.—*Lo foglar de Mallorca* d'En Rosselló (Poetes catalans dels sigles XIII i XIV) i les *Obres Rimades de Ramón Lull*.

En PROSA mallorquina tenim: Rondayes Mallorquines d'En Jordi des Recó; *Flors de Cart* de Mn. Salvador Galmés; *Aygos Forts* de D. G. Maurz; i els *Aplecs* de D. Bartomeu Ferrá.

En *Novel·les Castellanes* tenim existencia de les Biblioteques més renombrades d'Espanya, com son: *Biblioteca Emporium* de can Gustavo Gili; *Biblioteca Patria* de obres premiades; la del *Apostolat de la Prens*a i moltes altres que no están barrejades en sa moral católica.

La Lectura Popular, Biblioteca d'autors catalans que surt cada dijous en quaderns de 32 planes a 10 céntims.

OBRES DRAMÁTQUES pel teatre católic o colegial també'n tenim un bon assolit format de les estenses colleccions publicades per les editorials *La Ormiga de Oro*, *La Sulaciana*, *Can Bastinos*, de Barcelona; can *Calleja* de Madrid; i d'altres procedencies.

Vaja, no's pot dir que a Inca, per esser un poble tant poc aficionat a la literatura no se'n puga trobar de sana, bona i barato que no fa mal d'uys ni mal de pits. Es ben segúque dençà que'l mon es mon a Inca no hi havia haguda una existencia venal mes grossa i escullida.